

Pohádka o stínu

Kdysi dávno, v krajině plné barevných květin a větrných mlýnů, žila malá holčička, které nikdo neřekl jinak než Slunečnice. To proto, že slunce bylo její nejlepší kamarád. Každé ráno se s ním vítala když vycházelo, každý večer se s ním loučila když zapadalo za nejbzdálenější loukou a vůbec celý den se radovala z jeho zlatavých paprsků. Nemohla od něj odtrhnout oči, její dětská tvářička se za ním pořád otáčela. Malá Slunečnice byla pořád šťastná - i když bylo slunce schované za mraky, věděla dobře, že se zase brzy ukáže a bude hřát a zářit.

Když začala Slunečnice chodit do školy, získala si svým zářivým úsměvem a hřejivými slůvky nové kamarády, kteří ji měli moc rádi. Do té doby se přátelila jen se sluncem, které nemluvalo. A Slunečnici najednou tolik bavilo povídání! Nejrady ze všeho si povídala úplně o všem. A jednoho obzvláště horkého dne, kdy slunce zářilo ze všech sil, jí kamarád pověděl, že úplně všechno má svůj stín. Slunečnice byla chvíli tiše a přemýšlela. Pak se zeptala: „A já taky? Taky mám svůj stín?“ Kamarád se usmál a pověděl: „Úplně všechno na světě má svůj stín, i ty, Slunečnice. Stačí když se na chvíli otočíš směrem od sluníčka a uvidíš ho.“ Slunečnice se otočila a skutečně, byl tam! Poprvé v životě uviděla svůj stín, kterého si do té doby pro všechnu milovanou sluneční záři vůbec nevšimla.

Dívala se na něj bez hnutí a nevěděla, jestli má ze svého stínu radost nebo strach. Ale stín nic nedělal, jen tam tak ležel na zemi a nehýbal se. Zvědavá Slunečnice se za ním zkusila sehnout a hle! Stín se sehnul přesně jako ona. Nedůvěřivě si ho přeměřila pohledem a pak se rozhodla zjistit, co všechno stín umí. Dala ruce v bok a stín udělal totéž. Vyskočila co nejvýš a stín vyskočil s ní. Udělala krok vpravo a stín jakbysmet. Její stín uměl udělat přesně to samé, co ona. Brzy si Slunečnice všimla, že její stín vlastně neumí nic jiného, že jen opakuje všechno, co sama vymyslí. Začalo jí to nudit. Navíc si všimla, že květiny nejvíce září na slunci, a když na ně dopadne stín, jako by vybledly a ztratily tak půlku krásy. V tu chvíli se rozhodla, že se svého stínu zbaví. Rozeběhla se směrem ke slunci co nejrychleji od svého stínu, který měla natažený za sebou. Běžela po rozpálené pěšince mezi loukami a co chvíli se otáčela, aby se podívala, jestli už svému stínu utekla. Byl pořád za ní, jako přilepený! Běžela dál a dál, rychleji a rychleji, až se jí pod horkým sluncem začala točit hlava. Seběhla z cesty, aby stín zmátla, ale stín se nenechal oklamat. Byl pořád za ní! A jak Slunečnice běžela co nejrychleji kupředu, s hlavou otočenou dozadu, stalo se že narazila do stromu.

Byla to obrovská rána a Slunečnici vyrostla na hlavě boule velká jako slepičí vajíčko. Nejprve se urazila, že se jí strom tak hloupě postavil do cesty a překazil jí její plán, jak se zbavit svého otravného stínu. „Hloupý starý strome, málem jsi mi rozbil hlavu!“, ulevila si nahlas. Strom nic neodpověděl, jen tam tak postával a ani se nepohnul. Slunečnice byla celá udýchaná a nohy měla bolavé od všeho toho utíkání a kličkování, a tak zůstala sedět přesně tam, kde upadla. A jak tam tak posedávala v chladivém stínu velkého stromu, tu i její horká hlava začala chladnout.

Zadívala se na strom a vzpomněla si, že tam vlastně stál celou dobu. Uvědomila si, že má bouli na hlavě jen proto, že když utíkala před svým stínem, dívala se jenom za sebe, jestli už je stín pryč, a přestala se dívat, kam běží její nohy. Smála se sama sobě: „Hahá, jak já jsem byla hloupá!“ Podívala se smířlivě na starý strom a viděla, že i on má svůj stín, tak jako úplně všechno, na co zasvítí slunce. A v jeho stínu bylo tuze příjemně! Zchladil její bolavou hlavu, která se konečně přestala točit z horka a námahy, a i ta velikánská boule jako by se začala najednou zmenšovat.

Slunečnice se postavila a začala zkoumavě obcházet vzrostlý strom kolem dokola, chvíli se dívala na jeho stín a chvíli na ten svůj. V tom si toho všimla - stín stromu se vůbec nehýbal! „Kdyby

se můj stín vůbec nehýbal a přesto byl pořád se mnou," říkala si Slunečnice sama pro sebe, „to by přeci byla strašlivá nuda! Mám velké štěstí, že si můžu se svým stínem hrát, jak jen si budu přát.“ Samou radostí začala tančit a její stín tančil s ní. Usmála se na něj a rozhodla se, že ode dneška tak jako slunce i stín bude její nejlepší kamarád. Slunečnice blaženě přimhouřila oči směrem k zapadajícímu slunci, tak jak to měla ve zvyku, a společně se svým novým kamarádem vyrazila domů.

Byla pořád šťastná, protože věděla, že ikdyž se na stín zrovna nedívá, vždycky jí bude na blízku a bude se mít právě tak dobře, jako Slunečnice sama.